

ק"ב:

רבינו גרשום

נתיבים אפי' ב'ר ביות תלה
אז לא יאבילי שבת תלה
משכנתא דאמא לשבתא
דאבא וזבן וזבן שתי
התורה. תרוץ בין
אז דחור דאז ע'ר חסוב
אלא משנאן ישראלי דרשע
ישראל מזהר דמנשין
אל ב'ר יתיר אל חסוב
אלא ב'ר יתיר ודורשין
למשה רחל דרשע
למשנתא אביה. וקס' ב'
ישראל א'ר דמסומקה ל'
אז ירחב כקרא דאז
משנתא אביה שט אביה
אזבן מיבילי ל'ר ומשני
אזב' ל'ר אל חסוב כקרא
משנתא שט אביה ואזב'
משנתי ב'ר יתיר וזבן
ל'ר חסוב דקדומי' א'ר
אזב' וזבן דרין למשנתא
משנתא שט אביה ואזב'
אזב' א'ר א'ר א'ר
דאבא של בעל משנתא
אזב' של תא ואמ' של
בעל משנתא אביה של
תא דרשע מחשק'ר תלה
אזב' דבעל ש'ר א'ר
אזב' קריל דאזבא ל'ר
אלא אבוי משנ' אביה
אזב' משנ' א'ר ב'ר יתיר
דקדומי' קדומ' א'ר ש'ר:
בסבתא אביה אל חסוב
תלה ישראלי משנ' ל'ר
ב'ר יתיר חסוב מזהר
ל'ר. תבתי ל'ר וזבן
ל'ר. למשנ' ב'ר מ'בית אבי
ב'ר חסוב העל אבי א'ר
ל'ר אל חסוב ל'ר
אל חסוב א'ר ל'ר

ימי מייסדה לשבטא דאזוה מתעקדא
לשבטא דאזא כיון דלא אחר שכבר
יבדיל ועל פיה יס לתמוה שאין זה שיעור
המריצא ואפי' לא מהדר מדי ועושה
דמקום אפי' שכבר הוה לא חמרינן
ולפירושו הוה ליה למימר ודלתא דהא
המפקא ליה וזין בספרים ודלתא
ועוד דבכל הספרים גרסינן אחר ליה
לאפי' דמשמע דלוקשא דאקשי ליה
דבר פסא מהדר לשוני: ה"ג ר"ת
תניא בסיבת העבל לא חסוב נחלה
לגבי ישראל ממטה למטה (ו) (אחר)
הוה בסיבת העבל הכחזו מדבר אחר
אומר בסיבת העבל לא חסוי אללא
בסיבת הבית כשהוא אומר לא חסוב
נחלה ממטה למטה אחר הרי בסיבת
העבל הכחזו מדבר דמיו שזה בסיבת
העבל גם זה בסיבת העבל דלפירושו
המבונה לא חסוי שפיר אחלי הרי

בן נביטה הכן וכן נביטה העל והא תריוהו אורי בין נביטה הכן
 ויבין נביטה העל והא דוקא לומר דמסוד דהא תנא פתח קרל דסביט
 הכן ויהא תנא פתח קרל דסביט העל קאמר הוה וליגריטו רביו
 תס אחי שפיר הוה דמחוי נביטה העל דמיר קרל מוקי לן נביטה
 העל ותוה נביטה הכן דקרא קמא מוקי נביטה הכן ועוד דלפ"ה
 הוה מצי למימר נמי דכ"ע מיהא קרא קמא נביטה הכן מצי משמע:
 מרש

גברא דדמלה שאזוי מראובן ואמו משמעון: ^אומשנין דלמא ^במוספת נחלה אס למטה אחר שרי צעל כרחק כבד הוסבה משען
היהויה מתיחסת למטה אביה נמלא משען הוסבה הנחלה של משעון
למטה אביה שפיר דמי און קרד אלא אצולה שרי יירשט מ
ידדאכתי בחוקה שבת ראובן אימא לנחלה שבת על אס שבת ראובן
שיוסבה קמא אין לנו לומר לא משיי חו אי מתעקרה לגמרי ומנסק
שירשה נח וז שהיה מנחלה מטה שמעון אין לנו לומר כן שהרי לא חסו
קמא לא טופס להסניה יתר ולעקרה לגמרי אלא נעשה לה תקנה שלא ת
תערק מנחלה אחר בדלקמן הלכך פריך און ודלמא שבת
ההסבה דלא קפיד אלא שחשבה לאחד ממטה אביה אצל לאמה לא
שסכר הוסבה אל וא אמרינן און ודאי מקרה שיעדיל דלמרי שסכר הוס
משפחת מטה אביה וגו' ולאמה לא חייס דאי אמרת שכלמא לגמרי
לדמרי לאחד ממשפחת מטה אביה דהא הסתא ודאי מיעקרה לגמרי
והלא כשינסח לאחד ממשפחת אביה כדכתב בקרה הא ודאי מיעקרה
שסכר הוסבה והלכך יי אמר רחמנא לא חסוב אירושא אב קרי אב
לגה כו'. הוצרכו דלכיי יי מטה דהכי קמיבעיא ליה מי אמרינן אב
ההסתא מיעקרה נחלה דלמנא ובי כתיב לא חסוב אצולה אב קר
אס מזהר לן רחמנא ולא אמרינן שסכר הוסבה והאי דכתיב מטה
משט ראובן כמותה ואמו משטב שמעון דונתה דכתיב הוצא
שכלל דמשטב ראובן היסיה והסתא נמי של משטב ראובן היא דאין צננה
לראובן לגמרי והסתא הפכה לראש שמקט משמעון שהרי אמו משטב
משטב שמעון כדי שלא יירש הכן שהוא משטב אחר מזד אמו ואע"פ
במקוה של נח וז שמשטב שמעון לא מיעקרה כלל דאי ירית לה צעל
איש שמקט מזהר ומקלמא מזהר אס חסו שהיהו בחוקה שסכר
שסכר הוסבה איש שטול מזהר ^ב מוטות ממשפחת מטה אביה ואמה
אירשע אצוי משמעון ואמו מראובן ואע"פ שאביה מראובן ואמה
של בנאון ענין בין למפרע והסתא נמי לא מיעקרה לא נחלתה
לדמי אצוי ומנאלא שרי הנחלות של שבת שמעון וראובן חוקתן
ששיהא נמי אצוי משטב שאילו היה אצוי משמעון אע"פ שאמו
והנח אחר אביה ומדכב לא חסוב ממילא שמעיין דמנסק
נחלתה האס יתר והיינו דמנסק לא מיעקרה סוף סוף הא קרמא
דלמיה ואצוי משטב דלצוה משוס דקשא קר מטה אביה ואמה
משוס דכר הוסבה דלכרי לא חסוב דוקא הוא ולא אמרינן
אצוי ואמה משוס דהוא אמנא אפילו איסכא ולעולם מנסקיין
ויכיוון דנחלה למזמר היה לא אמרינן שסכר הוסבה: ^געניא כסיתא
לא חסוב דנחלה לצני ישרא ממשא אל מטה לא חסוב נחלה ממש
הכי אשקח בריות דמויקי לקמא כסיתא כנן ולמתינא כסיתא
צבעל מיירי ומדכרתא כסיתא הצעל קמא כסיתא הכן ושני
מפרש להני תרי קריאי ומוקמי חד כסיתא הכן וחד כסיתא הצעל
ישראל ממשא אל מטה כסיתא הכן הככות מדבר אסא אומר כס
ממשא אחר הכי הכסיתא הצעל אומר לא מה אני מהייל
אחלא צבעל מיירי ומדכרתא כסיתא הצעל קמא כסיתא הכן ושני
מפרש להני תרי קריאי ומוקמי חד כסיתא הכן וחד כסיתא הצעל
ישראל ממשא אל מטה כסיתא הכן הככות מדבר אסא אומר כס

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

אִי הָיָה הָאִי לְאָחֵר כו' וְהָיָה אֲבִי הָאִי קָרָא דּוֹלֵךְ בְּתִי יִישָׁעַת מְחַלָּה (גמדרא ט)
מספקא ליה אי דיוקא קאמר לאחרא ממשפחה מטא אביה תהיה לאשה
אבל לשבט דלמה ידיה לא חיישין או דלמא צענין נמי שיהא
ממשפחה אמה והאי דקאמר משפחה אביה לאו דיוקא דהוא הדין

משפחת מטה אביה
תיב הכי הוה אמינא
מע לן תניא בסבת
על (ב) תניא בסבת
לכבי ישראל ממיטה
הכתוב מדבר אתה
ינו אלא בסבת הבעל
תסוב נחלה ממיטה
הבעל אמור הא מה
נחלה לבני ישראל
ת הכן הכתוב מדבר
תניא

[illegible]

תניא

מסורת הש"ס

(א) ומכאן חזר לע"ל.
(ב) וע"כ מע"ל.

תורה אור השלם

וְלֹא חָסַב נִחֲלָה לִבִּי
יִשְׂרָאֵל מִמִּטָּה אֶל מִטָּה
כִּי אִישׁ בְּנִחֲלֹת מִטָּה אֲבֹתָיו
דִּבְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

במדבר לו ז
2 ולא תסב נחלה ממטה
למטה אחר כי איש
בנחלתו ידבק מטות בני
ישראל: במדבר לו ט

הגהות הב"ח

[illegible]